

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА

Број: 010-01-00880/2011-01
Дана: 23. маја 2012. године
Београд

Високи савет судства, у поступку преиспитивања одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности по приговору **В.Т.** из **Јагодине**, у смислу одредбе члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) и члана и члана 29 Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састав Високог савета судства о престанку судијске дужности, на седници Високог савета судства дана 23. маја 2012. године донео је следећу

О Д Л У К У

ОДБИЈА СЕ приговор **В.Т.** из **Јагодине** изјављен против одлуке о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25. децембра 2009. године и одлука **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

В.Т. је до престанка судијске дужности обављао судијску дужност у Окружном суду у Јагодини, подноси пријаву за избор у Виши суд у Јагодини и Апелациони суд у Крагујевцу.

Одлуком Високог савета судства од 16.12.2009. године подносилац приговора није изабран за судију у судове за које је поднео пријаву за избор.

Одлуком Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25. децембра 2009. године констатован је престанак судијске дужности подносиоцу приговора закључно са 31.12.2009. године а у смислу одредбе члана 101 став 1 Закона о судијама (Сл.гласник РС бр.116/2008). У одлуци је као разлог за престанак судијске дужности констатовано да подносилац приговора није испунио критеријуме прописане Одлуком о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова (Сл.гласник РС бр.49/2009).

Против те одлуке изјављује жалбу Уставном суду, а из разлога битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне

примене материјалног права, повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом. У жалби истиче да је на сталној судијској дужности од априла 1976.године, па како се налазио на сталној судијској дужности и испуњава све критеријуме требало је да буде изабран за судију. Дато образложење сматра паушалним, те да не садржи конкретизоване разлоге. Од битних повреда истиче да је Високи савет судства одлучивао у некомплетном саставу, а да је као такав и конституисан и да стога није ни могао да одлучује, па ни каснијим избором осталих чланова, потом да је озбиљно доведено у питање пристрасност појединих чланова ВСС јер су у спроведеном поступку учествовали као кандидати и њихови блиски сродници, или пак лица са којима су била у било каквом пословном односу, да су седнице за јавност биле затворене, да га ВСС није обавестио о постојању сумње у испуњеност критеријума, нити му је омогућено да се о разлозима у сумњу изјасни, да је одлука необразложено, односно да не садржи јасне, конкретне и индивидуализоване разлоге, да приликом одлучивања ВСС није имао никакве друге податке сем пријаве и статистичке податке о раду подносиоца пријаве, да оспорена одлука не садржи поуку о правном леку. У погледу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања указује да Одлука о критеријумима и мерилима не садржи вредносну скалу као јасно мерљива мерила, да приликом одлучивања ВСС није имао у виду ефективно радно време судије, да се не види на који начин је цењена основаност притужби, да није прибављено мишљење седнице свих судија суда у којем је радио нити непосредно вишег суда а што је била обавеза, а указује на низ повреда права гарантованих Уставом. Предлаже усвајање жалбе и поништавање побијане одлуке.

Први састав Високог савета судства подносиоцу приговора није доставио образложену одлуку.

Одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) прописано је да ће стални састав Високог савета судства преиспитати одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности судија из члана 101 став 1 Закона о судијама, у складу са критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности, које ће донети стални састав Високог савета судства, док је у ставу 3 прописано да жалбе, односно уставне жалбе се сматрају приговорима на одлуку Високог савета судства, односно у смислу одредбе става 4 да о приговору одлучује стални састав Високог савета судства.

У смислу одредбе члана 5 став 1, 3, 4 и 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама, стални састав Високог савета судства је дана 23.05.2011.године донео Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности, а у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 тих Правила је прописано да Високи савет судства утврђује чињенице да подносилац приговора не испуњава неки од критеријума, док чланом 8 Правила прописано је да је задатак Комисије Високог савета судства да спроведе поступак утврђивања чињеница и разговора са подносиоцем приговора, а које право је подносиоцу приговора гарантовано чланом 5 став 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Комисија Високог савета судства је спровела поступак утврђивања чињеница, подносилац приговора је и усмено пред Комисијом изложила своје наводе на рочишту одржаном дана 18.10.2011.године, па је Комисија на основу Извештај о раду Т2 и Т1 обрасца Округног суда у Јагодини, навода подносиоца приговора утврдила чињенице на основу којих је Високи савет судства одлучио о приговору.

У изјави подносилац приговора је изјавио да остаје код изјављене жалбе, указује да је био председник кривичног одељења и председник другостепеног кривичног већа, а да је и Окружни суд у Јагодини био у последњим годинама међу најбољим судовима.

Комисија је утврдила следеће чињенице:

У посматраном периоду 2006.-2008.године подносилац приговора је вршио судијску дужност као судија Окружног суда у Јагодини и према извештају суда остварио је следеће резултате:

2006.година

Кри+Крм+Кри-пов+Кр предмета у раду 456 решени.

Кв предмета у раду 107 решено 106.

Кж предмета у раду 448 сви решени.

Остварење норме 261%.

2007.година

Кри+Крм+Кри-пов+Кр предмета у раду 105 решени.

Кв предмета у раду 96 решено 94, разматраних по жалби 23 одлука 20 потврђено или 86,96%, преиначена 1 или 4,35% и укинуте 2 или 8,70%.

Кж предмета у раду 319 сви решени.

Остварење норме 259%.

2008.година

Кри+Крм+Кри-пов+Кр предмета у раду 121 решени.

Кв предмета у раду 115 решено 113, разматраних по жалби 14 одлука 11 потврђено или 78,57%, преиначена 1 или 7,14% и укинуте 2 или 14,29%.

Кж предмета у раду 363 сви решени, 1 одлука разматранапо ванредном правном леку укинута.

Остварење норме 287%.

Високи савет судства је приликом одлучивања о приговору пошао од постојања сумње у испуњеност критеријума достојности, стручности и оспособљености, потом од чињеница утврђених од стране Комисије, а које се односе испуњеност критеријума стручности и оспособљености.

Сумња у испуњеност критеријума стручности заснована је на основу одлуке првог састава Високог савета судства, па је утврђивањем чињеница у вези навода из побијане одлуке, у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 Правила Високи савет утврдио да подносилац приговора испуњава критеријум стручности. Наиме, испуњеност критеријума стручности преиспитује се применом одредбе члана 5 Правила, дакле да би подносилац приговора испунио овај критеријум потребно је да проценат укинутих одлука у односу на број разматраних одлука пред вишим судом, буде испод процента прописаног Мерилима за оцену минимума успешности вршења судијске дужности, али и просека одељења суда у којем је радио. Подносилац приговора је и у односу на одељење, али и у односу на наведена Мерила испунио овај критеријум па је сумња у том делу отклоњена.

Међутим основано је изражена сумња у испуњеност критеријума оспособљености.

Одредбом члана 6 Правила прописано је да подносилац приговора испуњава критеријум оспособљености уколико је у 2006., 2007. и 2008. години испунио оријентациону норму која је прописана Мерилима за оцену минимума успешности или просека одељења, и уколико у истом периоду није имао груба негативна одступања у односу на најмање један од следећих мерила, па тако се наводи одлука израђених по истеку 30 дана након пресуђења у односу на просек одељења у којем је радио.

Сумња у испуњеност овог критеријума, а уско повезана и са критеријумом стручности је заснована на основу савесног поступања у предметима у којима је поступао, па су дати примери за то, а сумња је заснована на основу одредби члана 6 Одлуке о критеријумима и мерилима у вези са одредбом члана 14 став 2 Одлуке. Имајући у виду да је управо овај акт био на снази приликом одлучивања о пријавама свих кандидата, па и подносиоца приговора и Високи савет судства, приликом одлучивања о приговору има у виду ове одредбе. Дакле, одредбом члана 6 став 1 и 2 Одлуке о критеријума и мерилима прописано је да „оспособљеност подразумева вештине које омогућавају ефикасну примену специфичних правничких знања у решавању судских предмета. Оспособљеност је условљена: добрим познавањем материјалног и процесног права, познавањем Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, свешћу о потреби проучавања предмета, умешношћу, способношћу аналитичког и синтетичког мишљења, расуђивања по властитом разуму, јасним изражавањем, узорном писменошћу, марљивошћу, самоконтролом, смислом за колегијалну сарадњу и културом опхођења.“

Наиме, Високи савет судства је поред чињеница које су утврђене од стране Комисије, утврдио и друге чињенице на основу којих је и Комисија поступала. Утврђено је да је у раду код подносиоца приговора у више предмета по захтеву за заштиту законитости од стране јавног тужиоца утврђено да је повређиван кривични закон или на штету или у корист окривљених. Као примери се наводе предмет КЖ.135/09, у којем је другостепено кривично веће у којем је подносилац приговора био члан донело пресуду којом је одбијена жалба окривљеног и потврђена пресуда Општинског суда у Свилајнцу бр.К.213/08 од 04.12.2008.године којом је окривљеном за извршење кривичног дела из члана 289 став 1 КЗ изречена новчана казна. Кривично веће у чијем раду је учествовао подносилац приговора пропустило је да одлучи о жалби јавног тужилаштва, а такође није узето у обзир и изјашњење тужиоца на жалбу окривљеног, па је Врховни суд Србије пресудом КЗЗ 60/09 од 14.05.2009.године констатовао да је повређен кривични закон у корист окривљеног.

У предмету Кж1242/08 у којем је подносилац приговора поступао као председник већа донета је пресуда дана 30.12.2008.године, којом је уважена жалба Општинског јавног тужиоца у Свилајнцу, па је пресуда Општинског суда у Свилајнцу број К.338/07 од 16.05.2008.године преиначена у погледу одлуке о казни и окривљене осудили на казну затвора у трајању од годину дана. Из предмета се у првом реду констатује да је у поступку раније донета пресуда дана 14.11.2006.године, а којом је један од окривљених осуђен на казну затвора од 6 месеци, да је на ту пресуду жалбу изјавио само окривљени путем браниоца и да је веће у којем је подносилац приговора био известилац укинуло пресуду решењем број Кж.980/07 од 31.10.2007.године и предмет вратило првостепеном суду на поновни поступак. Пресудом од 16.05.2008.године првостепени суд је истом том окривљеном поново изрекао казну затвора од 6 месеци. Изреченом пресудом у трајању од годину дана веће којим је председавао подносилац приговора повредило је начело забране преиначења на горе прописаног одредбом члана 382 ЗКП, што је констатовано и пресудом Врховног касационог суда број Кзз 85/10 од 19.05.2010.године. Дакле, пресудом

у чијем је доношењу учествовао подносилац приговора па је том пресудом повређен закон на штету окривљеног.

Из ових примера проистиче чињеница да подносилац приговора не поседује потребан ниво оспособљености. Наиме оспособљеност није условљена само испуњењем оријентационе норме и решавања старих предмета, већ и добрим познавањем материјалног и процесног права, свешћу о потреби проучавања предмета, умешношћу, способношћу аналитичког и синтетичког мишљења. Подносилац приговора очигледно није показивао свест о потреби проучавања предмета, па је тиме грубо доводио до повреда материјалног и процесног права, што је за последицу имало и повреду кривичног закона на штету или у корист окривљених. Да је подносилац приговора проучио предмете, односно да поседује довољан ниво познавања материјалног и процесног права, могао је да отклони ова кршења права. Како то није случај дошло је до тешких последица, које су касније и морале да буду констатоване одлукама највише судске инстанце. При том се мора констатовати да јавни тужилац ретко користи право да изјави захтев за заштиту законитости, па је и тиме закључак Високог савета судства оправданији. Оваквим поступањем довео је у питање и своју савесност у оквиру критеријума достојности.

На основу свих изнетих чињеница Високи савет судства је нашао да се неосновано приговором добија одлука о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства, те да је услед неиспуњености услова прописаних одредбом члана 45 Закона о судијама, те чињеници да је основано оборена претпоставка оспособљености, да је имало места примени одредаба члана 101 став 1 Закона о судијама а на основу које је подносиоцу приговора престала судијска дужност са 31.12.2009.године, па је приговор одбијен и одлука потврђена усмислу одредбе члана 29 Правила у вези са одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011.године.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ

Против ове одлуке може се у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке изјавити жалба Уставном суду.

Доставна наредба

1. Подносиоцу приговора
2. Архиву ВСС

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**

Мирјана Ивић

